

військової частини для провадження нею діяльності, пов'язаної з наповненням спеціального фонду (наприклад, порох, тара, медичне устаткування тощо).

Названі принципи взаємопов'язані та певною мірою уніфіковані, що надає можливість їх використання також і при удосконаленні (оптимізації) видів діяльності військових частин, пов'язаних з отриманням паходжень до спеціального фонду військових частин ЗСУ.

Список використаних джерел

1. Знаменский Г. Л. Принципы и методы правового регулирования хозяйственной деятельности/ Г. Л. Знаменский // Новое хозяйственное право. Избранные труды: сб. науч. трудов. – К.: Юринком Интер, 2012. – С. 20– 29.
2. Інструкція з діловодства в Збройних Силах України: затв. наказом начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України від 16.09.2013 р. № 200. – [Електронний ресурс]. – [Цит. 2014, 12 березня]. – Режим доступу: http://chigrvk.com/load/kerivni_normativni_dokumenty/instrukcija_z_dilovodstva_zsu_nakaz_ngsh_200_2013r/5-1-0-13.

ЛИСЬКА О. С.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу

ПИТАННЯ ІНСТРУМЕНТІВ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Соціально-економічний, інтеграційний та інноваційний розвиток нашої держави залежить від рівня економічного розвитку суб'єктів господарювання. Україна обрала європейську модель інтеграції у високотехнологічне конкурентне середовище, що передбачає вироблення стратегії і політики в галузі інновацій із врахуванням приватних та публічних інтересів та покликана забезпечити високі та стабільні темпи економічного зростання, вирішення окремих соціальних та екологічних проблем, конкурентоспроможність національної економіки, підвищення експортного потенціалу країни, гарантування економічної безпеки та чільне місце в Європейському Союзі.

По суті, заявлений, проте практично не реалізований вектор інноваційної політики передбачає досить вагомий перелік інструментів: 1) державні програми розвитку (програми розвитку інфраструктури; мереж освітніх та дослідних установ; наукових досліджень; малого та середнього інноваційного підприємства); 2) інструменти нормативно-правового забезпечення (нормативна база з питань регулювання

відносин інтелектуальної власності; інноваційної діяльності, антимонопольне регулювання інноваційної сфери; законодавче закріплення інструментів підтримки діяльності наукових та інноваційних центрів, малих та середніх підприємств; регулювання фінансових ринків країни тощо; 3) фінансові інструменти (податкові пільги, субсидії, гранти).

Постапорою КМУ від 02.02.2011 р. № 389 «Про затвердження Програми розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні» затверджено Програму розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні (реалізація в два етапи) [1]. Перший передбачає створення сприятливих умов для залучення інвестицій шляхом: удосконалення матеріально-технічної бази вищих навчальних закладів; утворення малих інноваційних підприємств; забезпечення розвитку та оптимізації інноваційної інфраструктури, інноваційних підприємств, наукових парків, центрів трансферу технологій і промислових кластерів; формування державного реєстру договорів щодо трансферу технологій; фондів підтримки малих і середніх інноваційних підприємств, венчурних фондів тощо.

Другий етап реалізації Програми передбачає створення сприятливих умов для забезпечення розвитку державно-приватного партнерства у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності; впровадження техніки нового покоління та високі технології у промислове виробництво; проведення конкурсного відбору найбільш ефективних інвестиційних та інноваційних проєктів, що реалізуються в базових галузях економіки; запровадження проведення моніторингу стану реалізації інвестиційних та інноваційних проєктів; забезпечення належного захисту прав інтелектуальної власності вітчизняних вчених; забезпечення розвитку інноваційної інфраструктури, інноваційних підприємств, наукових парків, центрів трансферу технологій і промислових кластерів.

Формами (механізмами) державної підтримки реалізації інвестиційних та інноваційних проєктів, що передбачені Програмою є: 1) державні гарантії для забезпечення повного або часткового виконання боргових зобов'язань за запозиченнями суб'єктів господарювання державного сектору економіки; 2) пряме бюджетне фінансування та співфінансування; 3) відшкодування відсоткових ставок за кредитами, отриманими суб'єктами господарювання у комерційних банках; 4) часткової компенсації вартості виробництва продукції; 5) кредитів за рахунок державного бюджету; 6) субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам; 7) кредитів (позик) і грантів міжнародних фінансових організацій, залучених державою або під державні гарантії; 8) податкових, митних та валютних преференцій.

Аналіз програм розвитку як інструменту державної інноваційної політики та їх практичної реалізації [2] свідчить про: 1) залежність від державного фінансування (декларативність за відсутності передбачених у державному бюджеті коштів); 2) відсутність використання світового

досвіду в частині використання дієвих механізмів та інструментів державної інноваційної політики; 3) відсутність господарських інструментів залучення приватного партнера (особливостями регулювання відносин між приватним та державним партнерами відповідно до Закону України «Про державно-приватне партнерство» [3] є закріплення лише договірної форми взаємодії).

Аналізуючи наведене, приходимо до висновку, що успіх реалізації програм розвитку як інструменту державної інноваційної політики залежить від: 1) імплементації в законодавство України досвіду ЄС в частині закріплення дієвих механізмів та інструментів інноваційної політики; 2) закріплення господарських інструментів реалізації програм, що виключають пряму залежність від бюджетного фінансування; 3) закріплення механізмів стратегічного партнерства, що базується на створенні нових форм партнерських взаємодій на основі не тільки договірних форм ДПП, але й таких господарських механізмів як «створення європейських технологічних платформ», спільних підприємств, інкубаторів, наукових парків, венчурних фондів і нових типів публічно-приватного партнерства.

Список використаних джерел

1. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Програми розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні» від 02.02.2011 р. № 389 // Офіційний вісник України. 2011. № 28. Ст. 1173.
2. Nelson R. National Innovation Systems: A Comparative Analysis / R. Nelson. New York, USA: Oxford University Press, 1993. 560 p.
3. Закон України Про державно-приватне партнерство [Електронний ресурс] / м. Київ 1 липня 2010 року N 2404-VI // Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/>.

ALEKSEEVA I.

National University «Odesa Law Academy»,
assistant Professor, PhD student of the Department of Economic Law and Procedure

FREEDOM OF ESTABLISHMENT AS A FUNDAMENTAL PRINCIPLE OF THE EU — UKRAINE ASSOCIATION AGREEMENT

The Deep and Comprehensive Free Trade Area (DCFTA) is part of the Association Agreement (AA) between the EU and the Republic of Ukraine, one of EU's the most ambitious bilateral agreements yet. The DCFTA will offer Ukraine a framework for modernizing its trade relations and for economic